

Synopsis van de Bijbel: 1 Petrus

door: J.N. Darby

1 Petrus 1 - 5

Inleiding

De eerste brief van Petrus is gericht aan gelovigen onder de verstrooiden van Israël, die zich bevonden in de provincies van Klein-Azië die in het eerste vers worden genoemd. De tweede brief zegt zelf dat hij een vervolg van de eerste is, en gericht aan dezelfde personen, zodat zowel de een als de ander bestemd was voor Joden in Klein-Azië. Dat wil zeggen: bestemd voor diegenen onder hen, die hetzelfde kostbare geloof hadden als de apostel.

De eerste brief berust op de leer van de hemelse roeping, (ik zeg niet op de leer van de gemeente op aarde¹, want die wordt ons hier niet voor de aandacht gesteld), in tegenstelling met het deel van de Joden op aarde. De brief stelt ons de christenen voor, in het bijzonder de christenen onder de Joden, als bijwoners en vreemdelingen op aarde. Het gedrag dat passend voor hen is, wordt uitvoeriger besproken dan de leer. De Heer Jezus die hier Zelf een Pelgrim, een Vreemdeling was, wordt in meer dan één opzicht ten voorbeeld voorgesteld.

De beide brieven gaan de rechtvaardige regering van God na vanaf het begin tot aan het einde van alle dingen, waarin de elementen brandende zullen wegsmelten en er nieuwe hemelen en een nieuwe aarde zal zijn, waar gerechtigheid woont. De eerste brief geeft de regering van God ten behoeve van de gelovigen. De tweede geeft deze regering in het oordeel van de goddelozen. Als de apostel de hemelse roeping voorstelt, stelt hij echter noodzakelijkerwijze het heil van de verlossing van de ziel voor, in tegenstelling tot de *tijdelijke* verlossing van de Joden.

Hoofdstuk 1

De Geest geeft de volgende beschrijving van deze gelovigen. Het zijn uitverkorenen, en wel naar de voorkennis van God, de Vader. Israël was een op aarde door Jahweh uitverkoren volk. Hier zijn het degenen, die door *de Vader* voorgekend zijn. Het middel waardoor hun verkiezing tot stand kwam, was de heiliging van de Heilige Geest. Zij werden werkelijk apart gesteld door de kracht van de Geest. Israël werd afzonderlijk gezet door inzettingen, maar dezen zijn

geheiligd tot de gehoorzaamheid van Jezus Christus en tot de besprenkeling met Zijn bloed. Dat wil zeggen: geheiligd, enerzijds om te gehoorzamen zoals Hij gehoorzaamd heeft, en anderzijds om besprenkeld te worden met Zijn bloed en zodoende volmaakt rein te zijn voor het aangezicht van God. Israël was apart gesteld tot de gehoorzaamheid van de *wet*, en tot het bloed dat wel de dood aankondigde als de straf die het gezag van de wet bekrachtigde, maar de ziel nooit kon reinigen van de zonde.

Dat was het standpunt van de christen. De apostel wenste hun genade en vrede toe – het welbekende deel van gelovigen. Hij herinnerde hen aan de zegeningen waarmee God hen had gezegend en hij loofde God, die ze hun had verleend. Gelovige Israëlieten kenden Hem nu niet in het karakter van Jahweh, maar als de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

Wat de apostel voorstelt als de vrucht van Gods genade, is een hoop buiten deze wereld. Het is niet het beërven van Kanaän, het land dat geschikt was voor mensen die op aarde wonen; dat was de hoop van Israël en het is nog altijd de hoop van het ongelovige volk. De barmhartigheid van God had hen wedergeboren doen worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Deze opstanding richtte hun oog op een deel in een *andere* wereld, en toonde hun tevens de kracht die de mens in het bezit daarvan stelde, al was hij aan de dood onderworpen geweest. Hij zou daar binnengaan door de opstanding, op grond van die heerlijke triomf van de Heiland, om deel te hebben aan een onbevleete en onverwelkelijke erfenis die niet vergaat.

De apostel spreekt niet over onze opstanding *met* Christus: Hij beschouwt de christen als een pelgrim hier beneden, die bemoedigd wordt door de triomf van Christus Zelf in de opstanding. Die opstanding vuurde hem aan doordat hij zich ervan bewust werd dat er een wereld van licht en geluk voor hem lag, en dat er goddelijke kracht was om hem in die wereld binnen te brengen. Bijgevolg wordt er over de erfenis gesproken als "in de hemelen bewaard". In de brief aan de Efeziërs zijn wij gezet in de hemelse gewesten in Christus Jezus, en de erfenis omvat alles en Christus Zelf is Erfgenaam daarvan. Maar in werkelijkheid is de christen ook een pelgrim en vreemdeling op aarde, en het is voor ons een grote troost op onze pelgrimsreis

om deze hemelse erfenis vóór ons te zien, als een zéker onderpand dat wij daar binnen zullen gaan.

Er wordt nog een onschatbare vertroosting aan toegevoegd. Terwijl de erfenis *voor ons* bewaard wordt in de hemelen, worden *wij* op heel onze pelgrimsreis door de kracht van God bewaard, opdat wij ten slotte van die erfenis zullen genieten. Wat een heerlijke gedachte! Wij worden hier beneden bewaard door alle gevaren en moeilijkheden heen. En anderzijds wordt de erfenis dáár bewaard, waar geen verontreiniging of vergankelijkheid mogelijk is.

Maar deze kracht bewaart ons door morele middelen (en Petrus spreekt altijd op deze manier), door de werking van de genade in ons. De genade richt het hart op dingen die maken dat het in verbinding blijft met God en met Zijn beloften (vgl. 2 Petr. 1:4). Wij worden in de kracht van God bewaard *door het geloof*. God zij geprezen, het is de kracht van God Zelf, die ons bewaart. Maar deze kracht werkt door het geloof in stand te houden in het hart; door het geloof staande te houden ondanks de verontreinigingen van de wereld, ondanks verzoeken; en door onze gevoelens te richten op de hemelse dingen.

Petrus houdt zich echter altijd bezig met de wegen van God met betrekking tot deze wereld, en let alleen op het aandeel dat de gelovigen zullen hebben in deze behoudenis, deze hemelse heerlijkheid, wanneer die openbaar zal worden. Dit zal zijn wanneer God door Zijn heerlijkheid, Zijn gezag in zegening op de aarde vestigt. Het is wel de hemelse heerlijkheid, maar de *openbaar geworden* hemelse heerlijkheid, als het middel om de opperheerschappij van God op aarde te vestigen, tot Zijn eigen heerlijkheid en tot zegen van de hele wereld.

Het is de behoudenis, die gereed is om in de laatste tijd geopenbaard te worden. Dit woord "gereed" is belangrijk. De apostel zegt ook dat het oordeel klaar staat om geopenbaard te worden. Christus is persoonlijk verheerlijkt. Hij heeft al Zijn vijanden overwonnen. Hij heeft de verlossing volbracht. Hij wacht nog slechts op één ding, en wel dat God Zijn vijanden tot een voetbank voor Zijn voeten maakt. Hij is gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge, omdat Hij wat betreft de verheerlijking van God ten aanzien van de kwestie van de zonde alles heeft volbracht.

De daadwerkelijke behoudenis van de zielen, de bijeenvergadering van de Zijnen, is echter nog geen volbracht feit (2 Petr. 3:9,15). Maar wanneer eenmaal allen die deel eraan hebben zijn toegebracht, hoeft nergens op gewacht te worden wat betreft de behoudenis, dat wil zeggen, de heerlijkheid waarin de verlostten zullen verschijnen.¹¹ Evenmin hoeft daarom ergens op gewacht te worden wat betreft het oordeel over de goddelozen op aarde, dat voltrokken zal worden bij de openbaring van Christus. Alles is gereed. Dit is voor ons een fijne gedachte in de dagen van onze volharding; maar het is heel ernstig als we denken aan het oordeel.

Ja, zoals de apostel zegt, wij verheugen ons zeer in deze behoudenis, die gereed is om in de laatste tijd geopenbaard te worden. Wij wachten daarop. Het is een tijd van rust, van zegen voor de aarde, van de volle openbaring van de heerlijkheid van Hem, die deze heerlijkheid waard is, onze Heer die werd vernederd en die voor ons leed. Het is de tijd dat het licht en de heerlijkheid van God in Christus de wereld zal verlichten en al het kwaad van de wereld eerst zal binden en daarna wegdoen.

Dit is ons deel: een overvloedige vreugde over de behoudenis die weldra geopenbaard zal worden en waarin wij ons altijd mogen verblijden – hoewel wij, als het voor ons welzijn nodig is, bedroefd kunnen zijn door velerlei verzoeken. Maar dit is slechts voor een korte tijd; het is maar een lichte, voorbijgaande verdrukking, die ons alleen overkomt als het nodig is, opdat het resultaat van de kostbare beproeving van het geloof blijkt te zijn tot lof en heerlijkheid en eer in de openbaring van Jezus Christus, die wij verwachten. Dat is het einde van al onze droefheid en van onze beproevingen; deze zijn van voorbijgaande aard en ze zijn *licht* in vergelijking met het grote resultaat: de uitnemende en eeuwige heerlijkheid waarheen ze ons brengen, in overeenstemming met de wijsheid van God en het verlangen van onze ziel. Het hart klemt zich vast aan Jezus; Hij zal verschijnen.

Wij hebben Hem lief, hoewel wij Hem nooit gezien hebben. In Hem verheugen wij ons met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, al zien wij Hem nu niet. Dit heeft een beslissende en vormende invloed op ons hart, het maakt het hart vast en vult het met vreugde, hoe het ons ook gaat in dit leven. Voor ons hart staat *Jezus*, die de hele heerlijkheid vervult. Door genade zal ik verheerlijkt worden, zal ik de heerlijkheid bezitten; maar ik heb Jezus lief, mijn hart verlangt naar Zijn aanwezigheid, verlangt ernaar Hem te zien. Bovendien zullen wij Hem gelijk zijn, en Hij zal volmaakt verheerlijkt zijn. Wel mag de apostel spreken over een "onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde". Het hart kan niets anders verlangen. En als er lichte verdrukkingen nodig zijn, verdragen wij die met blijdschap, daar ze het middel zijn om ons te vormen voor de heerlijkheid. Wij kunnen ons verheugen bij de gedachte aan de verschijning van Christus, want door Hem ongezien in het hart te ontvangen, ontvangen wij de behoudenis van onze eigen ziel. Die is het doel en het einde van het geloof; veel kostbaarder dan de tijdelijke verlossing die Israël heeft genoten, al was die ook het bewijs van de gunst van God.

De apostel noemt vervolgens de drie opeenvolgende fasen van de openbaring van deze genade van de behoudenis – de volkomen en volledige bevrijding van de gevolgen van de zonde en van de vruchten en de ellende van de zonde. Deze drie fasen zijn:

1. de profetieën;
2. het getuigenis van de Heilige Geest, die van de hemel is gezonden;

3. de openbaring van Jezus Christus Zelf, waarbij de verlossing – die al aangekondigd was – volkomen volbracht zal worden.

Het is belangwekkend hier te zien hoe de verwerping van de Messias naar Joodse verwachtingen, iets dat de profeten al van tevoren hadden overdacht en hadden aangekondigd, noodzakelijk de weg baande voor een behoudenis die ook het heil voor de ziel meebracht. Jezus werd niet meer gezien; het aardse deel ging bij Zijn eerste komst niet in vervulling; de behoudenis zou *in de laatste tijd* geopenbaard worden. Maar zodoende werd de behoudenis *van de ziel* geopenbaard, die in haar hele omvang verwerkelijk zal worden in de heerlijkheid die spoedig aan het licht zal komen. Want dat betekende voor de gelovigen de geestelijke vreugde in een hemelse Jezus, die zij niet zagen, die in Zijn dood voor de zonde had geboet, en die in Zijn opstanding als de Zoon van God in kracht hen had doen wedergeboren worden tot een levende hoop. Welnu, door het geloof ontvingen zij deze behoudenis - deze ware verlossing. Dit was nog niet de heerlijkheid en de *uiterlijke* rust; die zal zeker komen wanneer Jezus verschijnt. Maar intussen geniet de ziel reeds door het geloof van de volmaakte *innerlijke* rust en van de heerlijkheid zelf waarop haar hoop is gevestigd.

Nu hadden de profeten de genade van God aangekondigd, die voor de gelovigen in vervulling zou gaan en die nu reeds aan de ziel het genot van die behoudenis geeft. Zij hadden hun eigen profetieën, die zij door ingeving van God hadden ontvangen, onderzocht, en getracht te begrijpen welke of wat voor een tijd de Geest aanduidde, toen Hij tevoren getuigde van het vele lijden dat over Christus komen zou, en van de heerlijkheid daarna. Want de Geest sprak over deze twee dingen door de profeten, en duidde daarom meer aan dan de tijdelijke verlossing van Israël. De Messias zou lijden, en de profeten ontdekten dat het niet voor henzelf en evenmin voor hun eigen tijd was, dat de Geest van Christus deze waarheden betreffende de Messias aankondigde, maar voor een latere tijd.

Als christenen ontvangen wij wel de behoudenis van de zielen door de openbaring van een Christus, die na Zijn lijden is verhoogd in de hemel en die in heerlijkheid wederkomt. Maar wij hebben nog niet de heerlijkheid ontvangen, die aan de profeten werd getoond. Deze dingen zijn met grote duidelijkheid en goddelijke eenvoud verkondigd door de Heilige Geest, die van de hemel is gezonden na de dood van Jezus. Maar de Geest schenkt niet de heerlijkheid zelf, waarin de Heer zal verschijnen. Hij heeft die alleen bekendgemaakt. Daarom moeten de christenen de lendenen van hun verstand omgorden, nuchter zijn, en tot het einde toe hopen op de genade die hun (feitelijk) wordt gebracht bij de openbaring van Jezus Christus. De drie opeenvolgende fasen in de wegen van God zijn dus als volgt:

1. De gebeurtenissen die betrekking hebben op de Christus, en de behoudenis die de Joodse zegeningen ver overtreft, zijn voorzeggd aan de profeten.

2. Deze dingen zijn door de Heilige Geest nu verkondigd door de bediening van de apostelen.
3. De dingen die beloofd zijn, zullen in vervulling gaan als Jezus Christus wordt geopenbaard in heerlijkheid.

Welnu, wat de apostel voorstelt, is een aandeel in de heerlijkheid van Christus wanneer Hij geopenbaard zal worden; die behoudenis waarover de profeten hadden gesproken, en die in de laatste tijd geopenbaard zal worden. Maar in de tussentijd had God de gelovige Joden doen wedergeboren worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. En door Zijn lijden had God hun duidelijk gemaakt dat zij nu reeds de behoudenis van de ziel genoten, terwijl zij nog wachtten op de openbaring van de heerlijkheid die hun deel was in de Persoon van Jezus. Bij deze behoudenis vergeleken verloren de uitredingen van Israël hun glans en kon men ze vergeten. Het was inderdaad de behoudenis "die gereed is om geopenbaard te worden" in al haar volheid; maar vooralsnog bezaten zij deze alleen met betrekking tot de ziel. Maar juist doordat deze behoudenis losstond van de openbaring van de aardse heerlijkheid, had ze nog meer een *geestelijk* karakter. Daarom moesten de christenen de lendenen omgorden, terwijl ze wachtten op de openbaring van Jezus Christus; en ze moesten met dankbaarheid erkennen dat zij in het bezit waren van 'het einde' van hun geloof, de behoudenis van hun zielen. Ze stonden in betrekking tot God.

Toen God deze dingen aankondigde door de dienst van de profeten, had Hij de christenen op het oog en niet de profeten zelf. De genade waarvan de profeten hadden gesproken, zou te zijner tijd aan gelovigen geschonken worden. Maar in de tussentijd legde de Heilige Geest, die van de hemel gezonden was, hiervan getuigenis af aan het geloof en aan de ziel. De genade zou hun gebracht worden bij de openbaring van Jezus Christus (hst. 1:13), die de garantie was van de vervulling van alle beloften.

De kracht van het nieuwe leven om van al die beloften te genieten, had hen wedergeboren doen worden tot een levende hoop. Maar het recht om te genieten van de vervulling van de beloften, berustte op een andere waarheid. Daarheen voeren ons de vermaningen. Zij moesten als gehoorzame kinderen wandelen en niet meer de begeerten volgen die hen beheersten in de dagen van hun onwetendheid. Zij waren geroepen door Hem die *heilig* is en zij moesten ook *heilig* zijn in al hun wandel, zoals geschreven staat. Bovendien, als zij de Vader aanriepen, die naar het werk van een ieder oordeelde zonder te letten op iemands aanspraak op aanzien, dan moesten ze in vrees de tijd van hun bijwoning doorbrengen.

Let erop dat hier geen sprake is van het laatste oordeel van de zielen. In dat opzicht "oordeelt de Vader niemand, maar heeft Hij het oordeel geheel aan de Zoon gegeven". Hier is sprake van het oordeel dat God dagelijks uitoefent in Zijn regering over deze wereld, en dit wordt voltrokken met het oog op Zijn kinderen.

Daarom staat er ook: "de tijd van uw bijwoning". Het is een oordeel dat wordt toegepast op het christelijk leven.

De vrees waarover wordt gesproken, is geen onzekerheid met betrekking tot de behoudenis en de verlossing. Het is de vrees die voortvloeit uit de zekerheid dat men verlost is; en de geweldige prijs, de oneindige waarde van het middel dat aangewend is om ons te verlossen – namelijk het bloed van het onberispelijke en onbevleete Lam – is de beweegreden om God te vrezen gedurende onze pelgrimschap. Wij zijn van onze onvruchtbare wandel vrijgekocht met de dure prijs van het bloed van Christus. Kunnen wij dan nog wandelen volgens de beginselen waarvan wij op deze wijze zijn *verlost*? Zo'n hoge prijs voor onze verlossing vereist dat wij met voorzichtigheid en ernst wandelen voor het aangezicht van de Vader, met Wie wij gemeenschap hebben om te genieten van onze positie en onze geestelijke voorrechten.

De apostel past deze waarheid dan toe op de christenen aan wie hij schrijft. Het Lam was voorgekend in de raadsbesluiten van God vóór de grondlegging van de wereld; maar Hij is in het einde van de tijden geopenbaard ter wille van ons. De gelovigen worden hier in hun ware karakter voorgesteld: zij geloven in God door Jezus, door dit Lam. Zij geloven niet door middel *van de schepping*. Hoewel de schepping getuigenis aflegt van Gods heerlijkheid, schenkt ze het geweten geen rust en spreekt niet over een plaats in de hemel. Wij geloven evenmin door middel *van de voorzienigheid*, want al leidt deze alle dingen, toch blijft de regering van God voor ons verborgen. Ons geloof is ook niet gebaseerd op Gods openbaring als Jahweh, de Eeuwige, op de berg Sinai, of op de schrik die gepaard ging met een gebroken wet. Wij geloven door middel van *Jezus*, het Lam van God.

Let erop dat er niet staat "in Hem", maar: "door Hem in God" (hst. 1:20-21). Wij kennen God als Degene die ons liefhad, toen wij nog zondaars waren en dood waren in onze misdaden en zonden. Hij heeft de lieve Heiland overgegeven om te sterven als het Lam van God, om neer te dalen in de dood waarin wij lagen en de plaats in te nemen van zondaars die onder het oordeel lagen. Wij geloven in God, die door Zijn kracht Jezus heeft opgewekt uit de doden, toen Hij daar was voor ons – in onze plaats – en Hem heerlijkheid en eer heeft gegeven. Wij geloven daarom door Jezus in een Heiland-God, die Zijn kracht heeft gemanifesteerd ten behoeve van ons, zodat ons geloof en onze hoop op God zijn.

Er staat niet dat wij geloven en hopen op iets dat voor Gods aangezicht is, maar op God Zélf. Hoe kan er ooit een reden zijn voor vrees of wantrouwen ten opzichte van God, als ons geloof en onze hoop op Hem Zélf zijn? Dit verandert alles. De manier waarop wij God zien is volkomen veranderd; en deze verandering berust op hetgeen de gerechtigheid van God tot stand heeft gebracht toen Hij ons aannam als gereinigd van alle zonde. De liefde van God beoogde ons volmaakt te zegenen in Jezus. De kracht van God heeft Hem uit de

doden opgewekt en verheerlijkt, en overeenkomstig deze kracht zegent Hij ons. Ons geloof en onze hoop zijn op God Zélf.

Dit brengt ons in de innigste betrekking tot de overige verlost: de voorwerpen van dezelfde liefde, gewassen door hetzelfde kostbare bloed, verlost door hetzelfde Lam. Zo worden allen die hun zielen gereinigd hebben door de gehoorzaamheid aan de waarheid door het werk van de Geest, de voorwerpen van een tere, ongeveinsde broederliefde. Het zijn onze broeders. Laten wij elkaar dan vurig liefhebben uit een rein hart.

Maar dit wordt weer gebaseerd op een ander uiterst belangrijk beginsel. In deze liefde is een *nieuwe* natuur werkzaam. Als wij verlost zijn door het kostbare bloed van het onberispelijke Lam, zijn wij geboren uit onvergankelijk zaad: het levend en blijvend woord van God. Want alle vlees is slechts gras, de heerlijkheid van de mens als de bloem van het gras. Het gras is verdord, de bloem is afgevallen, maar het woord van de Heer blijft tot in eeuwigheid. Dit is het evangeliewoord dat ons verkondigd is (hst. 1:22-25).

Dit is een eeuwig beginsel van zegen. De gelovige is niet geboren naar het vlees om te genieten van tijdelijke voorrechten en zegeningen, zoals dat het geval was met een Jood, maar hij is geboren uit *onvergankelijk* zaad, een levensbeginsel dat even onveranderlijk is als het woord van God Zelf. De profeet Jesaja had hun dit gezegd, toen hij het volk van God troostte. Alle vlees, het volk zelf, was slechts verdord gras. God was onveranderlijk en het Woord dat door zijn onveranderlijke zekerheid de goddelijke zegeningen waarborgde voor de voorwerpen van Gods gunst, werkte in de harten een nieuw leven dat even onsterfelijk en onvergankelijk is als het Woord dat de oorsprong ervan is.

Hoofdstuk 2

Als de gelovigen dan zo gereinigd en wedergeboren zijn door het Woord, moeten zij alle boosheid en alle bedrog, huichelarij en afgunst en alle kwaadsprekerij afleggen. Als pasgeboren kinderen moeten wij verlangen naar de redelijke melk van het Woord, om daardoor op te groeien tot behoudenis. Want het Woord is de *melk* voor het pasgeboren kind, zoals het ook het *zaad* is van het nieuwe leven. Wij moeten die melk van het Woord als jonge kinderen in alle eenvoud tot ons nemen, als wij inderdaad gesmaakt hebben dat de Heer goedertieren en vol genade is. Wij zijn niet genaderd tot de berg Sinai. God spreekt niet tot ons van de Sinai, waar Hij Zijn wet meedeelde uit het midden van het vuur, zodat zij die dit hoorden, smeekten dat het woord niet meer tot hen zou worden gericht.

Als ik heb geproefd en begrepen dat God in *genade* handelt, dat Hij *liefde* is tegenover mij en dat de blijde boodschap de uitdrukking is van Zijn genade (daar het mij immers het leven meedeelt), dan zal ik zeer begerig zijn om mij te voeden met de redelijke melk van Gods

Woord. De gelovige geniet hiervan naar de mate van zijn eenvoud. Ik zal ernaar verlangen gevoed te worden met dat goede Woord, dat mij niets dan genade verkondigt en tot mij spreekt van de God die ik nodig heb: de God van alle genade, en vol genade, die in dit karakter werkzaam is en Zichzelf aan mij openbaart – een karakter dat Hij tegenover mij nooit zal kunnen verloochenen, daar Hij mij deel geeft aan Zijn eigen heiligheid. Ik ken nu God Zelf: ik heb gesmaakt wat Hij is.

Bovendien wordt dit steeds in tegenstelling gezien tot de toestand van de Joden onder de wet, al is het de vervulling van wat de psalmen en de profeten hadden aangekondigd; terwijl de opstanding heel duidelijk een *hemelse* hoop heeft geopenbaard. De gelovigen zelf zijn nu een geestelijk huis, een heilig priesterdom. Zij zijn gekomen tot de levende Steen, door mensen weliswaar verworpen, maar bij God uitverkoren, kostbaar, en ze worden als levende stenen gebouwd op Hem.

Petrus gebruikt dit woord "levend" graag. Aan hem had de Vader geopenbaard dat Jezus de Zoon van de *levende* God was. Niemand anders had Hem toen als zodanig beleden, en de Heer zei hem dat Hij de gemeente zou bouwen op deze rots. Dat wil zeggen: op de Persoon van de Zoon van God, in de kracht van het leven dat openbaar werd in de opstanding, waardoor Hij verklaard is Gods Zoon te zijn in kracht. Door zijn geloof was Petrus deelgenoot van de natuur van deze Rotssteen. En hier in 1 Petrus 2:5 breidt hij dit uit tot alle gelovigen en laat hij ons dat heilige huis zien, dat gebouwd is op de levende Steen. Deze had God Zelf gelegd als de uitverkoren en kostbare hoeksteen. Wie in Hem gelooft, zou niet beschaamd worden.ⁱⁱⁱ

Welnu, niet alleen in het oog van God was deze Steen kostbaar, maar ook voor het oog van hen die geloofden. Want hoe zwak zij die het geloof bezitten ook zijn, zij zien zoals God ziet. Voor óngelovigen was deze Steen echter een steen des aanstoots en een rots der ergernis. Zij stootten zich aan het evangelie, daar ze ongehoorzaam waren; en daartoe waren ze ook bestemd. Er staat niet dat ze bestemd waren tot zonde of tot veroordeling, maar deze ongelovige en ongehoorzame zondaars (Petrus doelt vooral op het Joodse volk, sedert lang weerspannig en in verzet tegen God) waren ertoe bestemd in de Heer van de genade een rots der ergernis te vinden, en te struikelen en te vallen over Hem die voor het geloof de kostbare Steen van de behoudenis was. Hun ongelooft was juist voor deze val bestemd.

Gelovigen daarentegen ontvingen het genot van de beloften die aan Israël waren gedaan, en zij genoten daarvan op de uitnemendste manier. De genade en de trouw van God Zelf had de vervulling van de beloften bewerkt in de Persoon van Jezus: de Dienstknecht van de besnijdenis ter wille van de waarheid van God, om de beloften aan de vaderen te bevestigen. En hoewel het volk Hem had verworpen, wilde God de zegeningen toch niet onthouden aan hen die zich (ondanks deze grote moeilijkheid voor het geloof en het hart) hadden onderworpen aan de gehoorzaamheid van het

geloof en zich hadden gehecht aan Hem die door het volk veracht werd. Zij konden de zegen van Israël niet ontvangen *met het volk op aarde*, omdat het volk Hem had verworpen. Maar God had deze gelovigen volledig in relatie met Hemzelf gebracht als een volk dat Hij had aangenomen. De zegeningen namen nu een *hemels* karakter aan, maar dit deed hun aanneming in overeenstemming met de beloften niet teniet. Alleen, zij genoten nu van de beloofde zegeningen overeenkomstig de *genade*. Want het volk als *volk* had de zegeningen verbeurd; niet alleen lang geleden al door hun ongehoorzaamheid, maar nu door de Heer te verwerpen die in genade was gekomen om hun de vervulling van de beloften te geven.

Daarom past de apostel de benaming "een heilig volk" toe op het uitverkoren overblijfsel en geeft hun vrijwel dezelfde titels die in Exodus 19 werden verleend op voorwaarde van gehoorzaamheid. Maar hier staan deze titels in verbinding met de Messias, want het feit dat zij ze bezitten berust op *Zijn* gehoorzaamheid en op de rechten die zij hebben verworven door hun geloof in *Hem*. Maar, daar de voorrechten van het gelovig overblijfsel berusten op de Messias, gaat de apostel verder en past de uitspraken van Hosea op hen toe – die betrekking hebben op Israël en Juda, wanneer zij in de laatste dagen weer in de volle zegen hersteld zullen zijn en zullen genieten van de betrekkingen met God, waarin de genade hen dan zal brengen.

"*U echter bent*", zegt hij, "*een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilige natie, een volk tot een eigendom*". Dit zijn bijna dezelfde woorden die wij vinden in Exodus 19. Hij gaat verder: "*(...) u die vroeger geen volk was, maar nu Gods volk bent, die aan geen barmhartigheid deel had, maar nu barmhartigheid hebt verkregen*". Dit zijn de woorden van Hosea 2. Hier wordt op een heel belangwekkende wijze het beginsel voorgesteld waarop de zegen berust. In Exodus zou het volk Israël deze krijgen, als het stipt gehoorzaam was aan Gods stem. Maar het had *niet* gehoorzaamd, het was weerspannig en halsstarrig geweest. Ze waren andere goden achternagelopen en hadden het getuigenis van Gods Geest verworpen. Echter, na al hun ontrouw, had God Zelf in Sion een Steen gelegd, een hoeksteen, het hoofd van de hoek; en wie in Hem geloofde zou niet beschaamd worden. Toen Israël in ieder opzicht had gefaald en alles had verbeurd op grond van eigen verdienste, was het louter genade dat God hun door Jezus, door middel van de genade, gaf wat Hij hun eerst had beloofd op voorwaarde van gehoorzaamheid. Op deze manier werd alles hun gewaarborgd.

Het vraagstuk van de gehoorzaamheid was na de ongehoorzaamheid van Israël tot een oplossing gebracht door de *genade* en door de gehoorzaamheid van Christus, die de grondslag is die God in Sion heeft gelegd. Dit beginsel, dat de genade overvloediger is dan de zonde, bewijst dat de ongehoorzaamheid nooit de plannen van God kan verijdelen; want deze genade kwam nadat de ongehoorzaamheid het toppunt had bereikt. Dit heerlijke beginsel, dat zo troostrijk is voor

de overtuigde zondaar, wordt op een treffende manier bevestigd door de aanhaling uit Hosea.

In dit gedeelte uit Hosea wordt Israël niet alleen voorgesteld als *schuldig*, maar in dat karakter alsof het het oordeel reeds heeft ondergaan. God had gezegd dat Hij geen barmhartigheid meer zou hebben (met betrekking tot Zijn geduld met de tien stammen), en dat Israël Zijn volk niet meer was (in Zijn oordeel over het ontrouwe Juda). Maar daarna, als het oordeel is voltrokken, keert Hij terug tot Zijn onberouwelijke, onherroepelijke plannen van genade en Hij lokt Israël als een verlaten vrouw en geeft haar het dal Achor "tot een deur der hoop". Dit dal Achor was het dal van het *ongeluk*. Daar werd Achan gestenigd, het eerste oordeel over het ontrouwe Israël nadat het in het Beloofde Land was binnengegaan. Dit dal wordt een deur der hoop, want het oordeel wordt veranderd in genade; en God begint helemaal opnieuw, op een nieuwe grondslag.

Het was alsof Israël nog eens uit Egypte was getrokken, maar nu op een volkomen nieuwe grondslag. Hij ondertrouwt haar voor eeuwig, in gerechtigheid, in oordeel, in genade, in barmhartigheid, en alles is zegen. Dan noemt Hij haar "Ruchama", of "het voorwerp van barmhartigheid"; en ook "Ammi", of "Mijn volk". Dat nu zijn de uitdrukkingen die de apostel gebruikt en die hij toepast op het overblijfsel dat geloofde in Jezus, de steen des aanstoots voor het volk, maar de hoeksteen van Godswege voor de gelovige. Zodoende is de voorwaarde van eigen verdienste weggenomen, en in plaats van een voorwaarde hebben we de zegen na de ongehoorzaamheid. En na het oordeel hebben we de volkomen en zekere genade van God. Deze genade berust, in haar toepassing op de gelovigen, op de Persoon, de gehoorzaamheid en het werk van Christus.

Het is treffend deze genade te zien uitgedrukt in het woord "Achor". Hier vond het eerste oordeel plaats in het Beloofde Land, omdat de Israëlieten zich hadden verontreinigd met iets dat hun verboden was. En daar juist geeft Hij hoop; zo volkomen waar is het, dat de genade triomfeert over het oordeel. En dit heeft op de uitnemendste manier plaatsgevonden in Christus. Juist het oordeel van God wordt in Hem de deur der hoop, omdat de schuld en het oordeel allebei voor eeuwig zijn weggedaan.

Twee aspecten van het christelijk leven - voor zover dit de geestelijke kracht openbaart - vloeien hieruit voort, en die worden zichtbaar in een tweevoudig priesterschap. Het eerste beantwoordt aan de huidige positie van Christus in de hoge; en het andere wijst vooruit naar de toekomstige openbaring van Zijn heerlijkheid op aarde. We hebben hier het priesterschap van Aäron en dat van Melchisedek. Want Hij is nu binnen het voorhangsel in overeenstemming met het type van Aäron. Hierna zal Hij Priester zijn op Zijn troon - dit zal zijn als Zijn heerlijkheid op aarde algemeen zichtbaar wordt.

Zodoende oefenen de heiligen "een heilig priesterschap" uit om geestelijke offeranden te offeren

van lofprijzing en dankzegging. Heerlijk voorrecht van de christen, op deze wijze is hij zo dicht mogelijk tot God gebracht! Hij brengt deze offeranden aan God en weet zeker dat God ze aanneemt, want hij offert ze *door Jezus Christus*.

Dit deel van het christelijk leven is het eerste, het uitnemendste, het meest wezenlijke. Het is de oorsprong van het andere, dat hier beneden de uitdrukking is van het eerste. Het eerste is het uitnemendste, want in de uitoefening daarvan staan wij rechtstreeks in verbinding met de God die wij liefhebben. Door de werking van de Heilige Geest zijn deze geestelijke offeranden de weerspiegeling van de genade die wij genieten. Het hart, bewogen door de uitnemende gaven waarvan wij het voorwerp zijn, en bewogen door de liefde die ze schonk, geeft de geestelijke offeranden terug aan God. Door de kracht van de Heilige Geest weerkaatst het hart als het ware alles wat God in genade heeft geopenbaard; en het hart aanbidt de Bron en Gever ervan in overeenstemming met de kennis die wij hierdoor van Hemzelf hebben. De vruchten die wij genieten van het hemelse Kanaän, worden als een offerande aan God aangeboden; de ziel treedt in de tegenwoordigheid van God om Hem te loven en te aanbidden.

Dit is het *heilige* priesterschap, naar het voorbeeld van het priesterschap van Aäron en van de tempel te Jeruzalem, waarin God als Zijn huis woonde. Het tweede kenmerk van het priesterschap waarover de apostel spreekt, is dat wij de *deugden* verkondigen van Hem die ons uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht. De beschrijving van dit priesterschap is, zoals we gezien hebben, ontleend aan Exodus 19. Het is een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk. Ik verwijs alleen naar het priesterschap van Melchisedek om te laten zien wat de aard is van dit *koninklijk* priesterschap. De priesters onder de Joden naderden tot God. God had het volk gevormd voor Zichzelf: zij moesten al Zijn deugden verkondigen, Hem loven en prijzen. Christus zal dit op volmaakte wijze doen in de dag van Zijn heerlijkheid. De christen is geroepen om dit nu al te doen in de wereld. Hij moet in deze wereld *Christus* voorstellen. Dit is het andere aspect van het leven van de christen.

Men zal opgemerkt hebben dat hoofdstuk 1 van deze brief de christen voorstelt als aangespoord door de hoop, maar in velerlei verzoeken: de kostbare beproeving van het geloof. Hoofdstuk 2 stelt ons hem voor in het bezit van zijn voorrechten: een heilig en koninklijk priesterschap door middel van het geloof. Hierna begint de apostel in hoofdstuk 2:11 met de vermaningen. Wat de voorrechten van de christen in zijn christelijke positie ook mogen zijn, toch wordt hij altijd gezien als een pelgrim op aarde. En we hebben gezien dat het Gods *regering* is – die Hij voortdurend uitoefent – die de apostel voor de aandacht staat.

Maar eerst waarschuwt hij de gelovigen, met betrekking tot het innerlijk, voor die bronnen waaruit de verdorvenheden voortkomen, die – op de plaats waar God deze regering uitoefent – Zijn naam zouden

onteren en zelfs het oordeel met zich zouden meebrengen. Hun wandel moest *eerlijk* zijn onder de volken. De christenen droegen de naam van God. De mensen die deze naam vijandig gezind waren, wilden proberen hem te schande te maken door de christenen het slechte gedrag toe te schrijven dat zijzelf zonder wroeging toonden. Tegelijkertijd klaagden zij er dan nog over (hst. 4:4), dat de christenen zich niet mee stortten in dezelfde poel van losbandigheid. De christen moest alleen het pad van trouw aan God volgen. Op de dag dat God de mensen zal bezoeken, zal de wil van deze kwaadsprekers gebroken zijn en hun hoogmoed zal vernederd zijn door de bezoeking van God. Dan zullen zij tot de erkenning gebracht worden – door middel van de goede werken die, ondanks hun kwaadspreken, toch altijd hun geweten geraakt hadden – dat God in deze christenen had gewerkt en dat Hij bij hen tegenwoordig was geweest.

Na deze korte, maar voor de gelovigen belangrijke algemene vermaning, gaat de apostel spreken over de verhoudingen waarin de christen staat in de wereld, waar God enerzijds over alles waakt, terwijl Hij toch toelaat dat de Zijnen lijden, hetzij om de gerechtigheid of voor de naam van Christus. Maar zij behoren nooit te lijden omdat zij kwaad hebben bedreven. Het pad van de christen wordt zodoende duidelijk afgebakend. Hij is om 's Heren wil onderdanig aan menselijke voorschriften en inzettingen. Hij bewijst alle mensen eer, en wel aan ieder op zijn plaats, zodat niemand hem iets heeft te verwijten. Hij is onderdanig aan zijn meerderen, zelfs al zijn dat slechte mensen, en hij onderwerpt zich aan hun kwalijke behandeling. Als hij alleen onderdanig zou zijn aan goede en vriendelijke meerderen, dan zou een wereldse slaaf evenveel doen als hij. Maar als een christen goed doet en dan lijdt en dit geduldig verdraagt, is dit aangenaam voor God; dit is genade.

Zo heeft Christus gehandeld, en hiertoe zijn wij geroepen. Christus heeft op deze manier geleden, en heeft degenen die zich vijandig tegen Hem gedroegen, nooit met verwijten of dreigementen geantwoord, maar Hij gaf Zich over aan Hem die rechtvaardig oordeelt. Hem behoren wij toe. Hij heeft voor onze zonden geleden, opdat wij van de zonden verlost, voor God zouden leven. Deze christenen uit de Joden hadden gedwaald als verloren schapen^{iv}; ze waren nu teruggekeerd tot de Herder en Opziener van hun zielen. Maar hoe duidelijk blijkt uit deze vermaningen dat de christen iemand is die niet van de wereld is, maar wiens pad wel door deze wereld loopt; evenwel is dit pad in de wereld de weg van de *vrede*.

Hoofdstuk 3

Evenzo moesten de vrouwen hun eigen mannen onderdanig zijn in alle bescheidenheid en reinheid, opdat ze zo getuigenis zouden geven van de kracht van het Woord en opdat de vrucht van het Woord zo de plaats zou innemen van het Woord zelf, als hun mannen niet daarnaar wilden luisteren. Zij moesten met

volharding en zachtmoedigheid steunen op de trouw van God, en niet verontrust worden bij het zien van de macht van de tegenstanders (vgl. Fil. 1:28). Evenzo moest de man met verstand bij zijn vrouw wonen. De genegenheid en de relaties moeten beheerst worden door christelijk inzicht en niet door menselijke hartstocht. De man moet zijn echtgenote eer bewijzen en met haar wandelen, immers beiden zijn erfgenamen van de genade van het leven.

Ten slotte moesten allen wandelen in een vredelievende, zachtmoedige gezindheid, en steeds in hun omgang met anderen die zegen met zich mee dragen waarvan zij zelf erfgenamen waren. Omdat zij hiertoe geroepen waren, behoorden ze altijd die zegenende gezindheid te openbaren. Door hetgeen goed is na te volgen, en de tong in bedwang te houden door de vrees van de Heer, door het kwade te vermijden, het goede te zoeken, zouden zij het tegenwoordige leven in rust genieten onder het oog van God. Want Zijn ogen zijn op de rechtvaardigen en Zijn oren tot hun smeken; maar het aangezicht van de Heer is *tegen* hen die kwaad doen. En bovendien, wie zou hun kwaad doen, als zij alleen het goede navolgden?

Dit is dan de regering van God, de aard van Zijn bestuur over de loop van deze wereld. Het is nu evenwel geen *rechtstreekse* en *onmiddellijke* regering, die al het kwaad verhindert. De macht van het kwaad werkt nog op aarde. Degenen die daardoor beziel worden, betonen zich vijandig tegenover de rechtvaardigen en gaan tewerk door middel van die vrees die de satan teweeg kan brengen. Maar door *de Heer* die plaats in het hart te geven die Hem toekomt, is er voor de vrees die de vijand verwekt geen plaats meer. Als het hart zich bewust is van de aanwezigheid van God, kan het dan nog beven in de tegenwoordigheid van de vijand? Dit is het geheim van de vrijmoedigheid en de vrede bij het belijden van Christus. De werktuigen van de satan proberen ons dan wel te smaden en ons te overweldigen door hun aanmatigheden; maar het bewustzijn van Gods aanwezigheid verdrijft al die aanmatigheden en vernietigt al hun kracht. Wanneer wij steunen op de kracht van Zijn tegenwoordigheid, zijn wij bereid tot verantwoording aan ieder die ons rekenschap vraagt van onze hoop, maar met zachtmoedigheid en heilige eerbied, zonder enige lichtzinnigheid.

Voor dit alles is het nodig dat wij een goed geweten hebben. Wij mogen wel met een kwaad geweten tot God gaan, opdat Hij ons vergeving schenkt en ons barmhartig is. Maar als wij een slecht geweten hebben, kunnen wij de vijand niet weerstaan - wij zijn dan bang voor hem. Aan de ene kant vrezen wij zijn boosaardigheid; aan de andere kant hebben wij het bewustzijn verloren van de aanwezigheid en de kracht van God. Wanneer wij voor het aangezicht van God wandelen, vrezen wij niets. Het hart is vrij: we hoeven niet aan onszelf te denken, we denken aan God. En de tegenstanders staan beschaamd, omdat zij degenen die een onberispelijk gedrag hebben vals beschuldigd hebben; tegen hen kan niets worden ingebracht dan het

kwaadspreken van hun vijanden, en dit verkeert in hun eigen schande.

Het is mogelijk dat God het goed acht dat wij lijden. In dat geval is het beter dat wij goedgevoelende lijden dan kwaaddoende. De apostel geeft hiervoor een treffende beweegreden: Christus heeft eenmaal, eens voor altijd, voor de zonden geleden. Laat dat genoeg zijn, laten wij alleen lijden ter wille van de gerechtigheid. *Zijn* werk was het lijden voor de zonden. Hij heeft dit werk volbracht, en wel voor eeuwig. Hij is gedood wat Zijn leven in het vlees betreft, maar levend gemaakt in de Geest, overeenkomstig de kracht van de goddelijke Geest.

Het gedeelte dat nu volgt heeft de lezers van de Schrift problemen gegeven; maar het schijnt mij eenvoudig toe, als wij in het oog houden welk doel de Geest van God hier heeft. De Joden verwachtten een lichamenlijk aanwezige Messias, die het volk zou verlossen en de Joden zou verheffen tot het toppunt van aardse heerlijkheid. Maar wij weten dat Hij op die manier niet aanwezig was, en de gelovigen moesten de spot en haat van de ongelovige Joden verdragen, omdat ze hun vertrouwen stelden op een Messias die niet zichtbaar aanwezig was en geen uiterlijke verlossing tot stand had gebracht voor het volk. De gelovigen bezaten de behoudenis van hun zielen en ze wisten dat Jezus in de hemel was; maar de ongelovigen vonden dat van geen belang.

Daarom haalt de apostel het voorbeeld aan van het getuigenis van Noach. De gelovige Joden waren weinig talrijk en zij bezaten Christus alleen naar de Geest. Door de kracht van die Geest was Hij uit de doden opgewekt. Door de kracht van diezelfde Geest was Hij - zonder lichamenlijk aanwezig te zijn - heengegaan, om te prediken door Noach. De wereld was toen ongehoorzaam (evenals de Joden in de dagen van de apostel), en maar acht zielen werden gered; evenzo vormden de gelovigen nu maar een kleine kudde. Maar de geesten van de ongehoorzamen waren nu in gevangenschap, omdat zij niet gehoorzaam waren aan Christus, toen Hij door Zijn Geest in Noach onder hen tegenwoordig was. De lankmoedigheid van God bleef toen wachten, zoals nu op het Joodse volk. Het resultaat zou hetzelfde zijn. Zo is het ook gebeurd.

Dit weerlegt de gedachte, dat de Geest van Christus in de Hades heeft gepredikt tot de geesten die daar sinds de zondvloed in gevangenschap waren. Deze uitleg wordt bevestigd door de overweging dat we in Genesis 6:3 lezen: "*Mijn Geest zal niet eeuwig twisten met de mens: doch zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn*". Dat wil zeggen: Gods Geest zou in het getuigenis van Noach honderd twintig jaar lang met de mens twisten, en niet langer. Nu zou het iets heel buitengewoons zijn dat de Heer alleen met die mensen twist (want hij spreekt alleen over hen), door middel van een getuigenis na hun dood. Bovendien kunnen wij het volgende opmerken. Als wij de uitdrukking: "Hij is in de Geest heengegaan" opvatten in de betekenis van de Geest van Christus *in Noach*, dan gebruiken we slechts een bekende uitdrukking van Petrus. Want zoals

we gezien hebben, spreekt hij in hoofdstuk 1:11 over "de Geest van Christus", die in de profeten was. Welnu, deze geesten van degenen die destijds ongehoorzaam waren, zijn in gevangenschap omdat zij geen gehoor hadden gegeven aan de Geest van Christus in Noach (vgl. 2 Petr. 2:5-9).

Hieraan voegt de apostel de vergelijking toe van de christelijke doop met de ark van Noach in de zondvloed. Noach werd gered door het water heen: wij ook. Want het water van de doop is het beeld van de *dood*; zoals de zondvloed om zo te zeggen de dood van de oude wereld was. Maar Christus is door de dood *heengegaan* en Hij is opgestaan. In de doop gaan wij in de dood, maar het is zoals met de ark. Christus heeft in de dood voor ons geleden, maar in de opstanding is Hij weer uit het doodswater tevoorschijn gekomen. Zo kwam Noach uit de zondvloed, om een nieuw leven te beginnen in een nieuwe wereld, een 'opstandingswereld'. Christus heeft, daar Hij door de dood is heengegaan, verzoening aangebracht voor onze zonden. En als wij in de geest door de dood gaan, laten wij al onze zonden daar achter, zoals Christus in werkelijkheid voor ons heeft gedaan. Want Hij is opgewekt *zonder de zonden*, die Hij op het kruis heeft uitgedelgd. Dat *waren* onze zonden; en zodoende hebben wij, door de opstanding van Jezus Christus, een goed geweten. Door de doop gaan wij in de geest en in type door de dood heen.

De vrede gevende kracht ervan is de *opstanding* van Jezus Christus, nadat Hij het verzoeningswerk had volbracht. Door die opstanding hebben wij daarom een goed geweten. Dit moesten de Joden nu leren. Christus is opgevaren naar de hemel, alle machten en krachten zijn aan Hem onderworpen. Hij is aan de rechterhand van God. Daarom hebben wij geen Messias op aarde, maar wij hebben een goed geweten en een *hemelse* Heer.

Hoofdstuk 4

Vanaf het begin van dit hoofdstuk tot het eind van vers 7, spreekt de apostel verder over de algemene beginselen van de regering van God, terwijl hij de christenen vermaant zich te gedragen in overeenstemming met het leven van Christus Zelf. Hierdoor zullen wij bewaard blijven voor een wandel die God in Zijn regering veroordeelt, terwijl wij wachten op het oordeel over deze wereld, dat zal worden uitgevoerd door de Christus die wij dienen. De verheerlijkte Christus – zo zagen wij Hem aan het eind van het vorige hoofdstuk – staat gereed om te oordelen. Zij die verbitterd waren tegen de christenen en zich door hun eigen hartstochten lieten leiden, zonder zich te bekommeren om het komende oordeel, zouden rekenschap moeten geven aan de Rechter, die zij als Heiland weigerden te erkennen.

Men zal opmerken dat het hier gaat om lijden ter wille van de *gerechtigheid* (hst. 2:19; 3:17), in verbinding met de regering en het oordeel van God. De zaak was

als volgt: deze gelovigen namen de Heiland aan die door de wereld en het Joodse volk werd verworpen. *Hem* volgden zij; zij wandelden in gerechtigheid in Zijn heilige voetstappen en hielden als pelgrims en vreemdelingen afstand van het verderf dat in de wereld heerste. Door in vrede te wandelen en het goede na te volgen, vermeden ze tot op zekere hoogte de aanvallen van anderen; en de ogen van Hem, die van de hoge uit over alles waakt, waren op de rechtvaardigen. In de verhoudingen van het gewone leven evenwel en in hun omgang met de mensen (1 Petr. 2:18-19), zou het kunnen zijn dat zij moesten lijden en zelfs schreeuwend onrecht verdragen. De tijd van Gods oordeel was nu nog niet gekomen. Christus was in de hemel. Hij was op aarde verworpen en het deel van de christen was: Hem te volgen. De tijd dat de regering van God *openbaar* zal worden, komt pas bij het oordeel dat Christus uitoefent bij Zijn wederkomst. Intussen heeft Hij door Zijn wandel op aarde voor ons een voorbeeld nagelaten van dat wat goed is in Gods oog (hst. 2:21-23; 4:1 vv.).

De christenen moesten goed doen, hiervoor lijden en geduldig zijn. Dit is welbehaaglijk voor God; dit heeft Christus gedaan. Het was beter dat zij goedgezonden zouden lijden, indien God dit nodig achtte, dan kwaaddoende. Christus heeft onze zonden gedragen (hst. 2:24). Hij heeft geleden voor onze zonden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven. Zo zijn wij door Hem tot God gebracht (1 Petr. 3:18). Christus is nu in de hoge. Hij staat gereed om te oordelen. Wanneer het oordeel komt, zullen de beginselen van de regering van God openbaar worden en de overhand hebben.

Het begin van hoofdstuk 4 vereist dat we wat meer in bijzonderheden gaan met onze opmerkingen. De dood van Christus wordt hier toegepast op het praktisch afgedaan hebben met de zonde, wat hier gesteld wordt tegenover het leven dat de volken leidden. De apostel zinspeelt op vers 18 van het vorige hoofdstuk, als hij zegt dat Christus voor ons in het vlees heeft geleden. Hij is wat Zijn menselijk leven betreft, werkelijk gestorven. Wij moeten ons wapenen met dezelfde gedachte en geen enkele werkzaamheid dulden van het leven en de begeerten die in overeenstemming zijn met de oude mens. Maar wij moeten wat het vlees betreft *lijden* en nooit aan de wil van het vlees toegeven. De zonde is de werking in ons van de wil van het vlees, de wil van de mens zoals hij in de wereld leeft. Wanneer deze wil werkt, is het beginsel van zonde aanwezig; want wij behoren God te gehoorzamen. De wil van God behoort de drijfveer te zijn van ons leven; en dit des te meer nu wij de kennis van goed en kwaad hebben. Aangezien de wil van het vlees, dat zich aan God niet onderwerpt, in ons aanwezig is, moeten wij óf de wil van God als ons enige motief hebben, óf handelen in overeenstemming met de wil van het vlees dat altijd in ons is.

Christus kwam om te gehoorzamen. Hij wilde liever sterven en alles verdragen, dan *niet* gehoorzamen.

Zodoende is Hij gestorven aan de zonde, die nooit (zelfs geen ogenblik) ingang vond in Zijn hart. Toen Hij tot het uiterste werd beproefd, verkoos Hij de dood boven de ongehoorzaamheid aan God, zelfs toen die dood het karakter had van Gods toorn en Zijn oordeel over de zonde. Hoe bitter die beker ook was, Hij dronk die liever dan niet tot het uiterste de wil te vervullen van de Vader en Hem te verheerlijken. Hij werd tot het uiterste beproefd en Hij was in deze beproevingen volmaakt. De verzoeking, die altijd van buiten af tot Hem kwam en ingang zocht te vinden (want *in* Hem was geen aanknopingspunt), werd altijd afgewezen. Nooit kwam Hij in verzoeking of was er in Zijn wil de neiging tot zonde. De verzoeking bracht juist Zijn gehoorzaamheid aan het licht en Zijn volmaakte onderwerping aan de gedachten van God. En door te sterven, door in het vlees te lijden, heeft Hij voor altijd afgedaan met de zonde. Hij is voor goed in de rust binnengegaan, nadat Hij tot het uiterste is beproefd en in alle dingen is verzocht is zoals wij^v, wat betreft de beproeving van het geloof en de strijd van het geestelijk leven.

Welnu, dit is ook zo met betrekking tot ons in het dagelijks leven. Indien ik in het vlees lijd, is de wil van het vlees zeker niet werkzaam; en het vlees, voor zover ik daarin lijd, is praktisch dood - ik heb niets meer te doen met de zonde^{vi}. Wij zijn dan bevrijd van de zonde, hebben ermee afgedaan en zijn tot rust gekomen. Als wij ons ermee *tevreden stellen* om te lijden, werkt de wil niet; de zonde is er dan niet, wat betreft zondige daden. Want *lijden* is niet *willen*, het is de genade die werkt overeenkomstig het voorbeeld en de gezindheid van Christus in de nieuwe mens; en wij zijn bevrijd van de werking van de oude mens. De oude mens is niet werkzaam, wij rusten van zijn werken; wij hebben ermee afgedaan, om de overige tijd van ons leven hier beneden in het vlees niet meer te leven in overeenstemming met de begeerten van de mensen, maar in overeenstemming met de wil van God; want de nieuwe mens beantwoordt aan Zijn gedachten.

Het is genoeg dat wij de tijd van ons leven die voorbij is, hebben besteed aan het volbrengen van de wil van de volken (de apostel spreekt steeds tot christenen uit de besnijdenis), doordat wij hebben gewandeld in de uitspattingen waaraan de heidenen zich overgeven. Daarbij verwonderen zij zich nog erover dat christenen weigeren hetzelfde te doen, en zij lasteren hen daarom. Maar zij zullen rekenschap geven aan Hem, die gereed staat om levenden en doden te oordelen.

De Joden waren gewoon aan het oordeel van de *levenden*, want zij vormden het middelpunt van de regering van God op aarde. Het oordeel van de *doden*, waarmee wij meer bekend zijn, was hun niet duidelijk geopenbaard. Niettemin waren zij aan dit oordeel onderworpen. Want juist met dit doel werden de beloften van God hun aangeboden terwijl zij leefden, opdat zij óf zouden leven in overeenstemming met God in de Geest, óf geoordeeld zouden worden als mensen die verantwoordelijk waren voor wat zij in het vlees hadden gedaan. Want bij iedereen die de beloften

gehoord heeft, zal altijd het ene of het andere resultaat gevonden worden. Met betrekking tot de Joden zou het oordeel van de doden dus plaatshebben in verband met de beloften die hun waren voorgesteld. Want dit getuigenis dat God had gegeven, maakte allen die het hoorden verantwoordelijk, zodat zij geoordeeld zouden worden als mensen die aan God rekenschap moesten geven van hun wandel in het vlees. Dit zou het geval zijn, tenzij zij die toestand van het leven in het vlees hadden verlaten doordat zij levend waren gemaakt door de kracht van het tot hen gesproken Woord, dat toegepast werd door de kracht van de Geest. Zo zouden zij, door het geestelijke leven dat ze ontvingen, aan het vlees ontkomen.

Het einde van alle dingen was nu nabij. Als de apostel spreekt over dit belangrijke principe, de verantwoordelijkheid in verbinding met het getuigenis van God, dan richt hij de aandacht van de gelovigen op het ernstige feit van het einde van al die dingen waarop het vlees vertrouwdde. Dat einde naderde. Let erop dat Petrus hier niet spreekt over de komst van de Heer om de Zijnen tot Zich te nemen, en evenmin over Zijn openbaring met hen. Hij spreekt over het ogenblik van de plechtige afrekening in de wegen van God, wanneer aan het vlees iedere toevlucht zal ontvallen en de gedachten van de mens voorgoed zullen vergaan.

Wat betreft de betrekkingen van God in Zijn regering met deze wereld was de verwoesting van Jeruzalem weliswaar niet "het einde", maar ze was wel van heel groot belang, omdat daardoor juist de zetel werd verwoest van die regering op aarde, waar de Messias had behoren te regeren en nog zal regeren. God waakt echter over alles. Hij zorgt voor de Zijnen, telt de haren van hun hoofd en doet alle dingen voor hen meewerken ten goede; maar dit gebeurt te midden van een wereld die Hij niet meer erkent. Want niet alleen is de aardse, rechtstreekse regering van God terzijde gesteld, wat plaats vond in de tijd van Nebukadnezar, en in zeker opzicht al in de dagen van koning Saul. Maar de Messias die op aarde behoorde te regeren, was verworpen en heeft in de opstanding Zijn *hemelse* plaats ingenomen; dit vormt het onderwerp van deze brief.

Met de verwoesting van Jeruzalem, die in die dagen zou plaatshebben, verdwenen ook de laatste sporen van die regering, totdat de Heer wederkomt. Er kwam een einde aan de betrekkingen van een aards volk met God op grond van de menselijke verantwoordelijkheid. De algemene regering van God kwam in plaats van de vroegere directe regering. Deze regering is in beginsel altijd gelijk. Maar daar Jezus op aarde heeft geleden, laat deze regering toe dat Zijn leden hier op aarde ook lijden. En tot op de tijd van het oordeel zullen de goddelozen de rechtvaardigen vervolgen, terwijl de rechtvaardigen geduld moeten oefenen. Wat het volk betreft, bleven de nationale betrekkingen met God in stand tot de verwoesting van Jeruzalem; de verwachtingen van de ongelovige Joden *als natie* werden toen door het oordeel tenietgedaan.

De apostel spreekt hier in algemene zin en met het oog op de uitwerking van die ernstige waarheid van het einde van alle dingen, want Christus staat nog steeds gereed om te oordelen. Maar er is uitstel, doordat God de dood van de zondaar niet wil en doordat Hij de genadetijd nog verlengt. Met het oog op dit einde van al de zichtbare dingen behoren wij nuchter te zijn, en waakzaam tot gebed. We moeten ons erin oefenen ons hart op *God* te richten, die niet verandert, die nooit voorbijgaat en die ons bewaart door alle moeilijkheden en verzoekingingen heen van dit voorbijgaande toneel tot op de dag van de verlossing, die aanstaande is. In plaats van ons te laten meevoeren door de tegenwoordige en zichtbare dingen, moeten wij het eigen ik en onze wil in bedwang houden, en gemeenschap oefenen met God.

Dit brengt de apostel ertoe te spreken over de *innerlijke* toestand van de christenen, hun onderlinge relaties, niet hun verhouding tot de algemene regering van God over de wereld. Omdat zij christenen zijn, volgen zij Christus Zelf. Het eerste dat Petrus hun op het hart bindt, is vurige liefde tot elkaar te hebben (4:8). Hij bedoelt niet alleen maar lankmoedigheid, die een uitbarsting van vleselijke toorn of boosheid zou kunnen verhoeden. Het gaat om de kracht van de liefde, die een stempel drukt op al ons doen en laten tegenover elkaar, de werking van het vlees praktisch uitschakelt en de tegenwoordigheid van God en de werking van Zijn genade openbaar maakt. Welnu, die liefde bedekt een menigte van zonden. Petrus schrijft niet met het oog op de uiteindelijke vergeving, maar met het oog op de kennis die God nu van deze dingen neemt - de huidige betrekkingen van God in Zijn regering met Zijn volk. Want wij staan nu in relatie met God. Indien er onenigheid is in de gemeente, als er weinig liefde is, als de omgang van de christenen met elkaar moeilijk is, als men enghartig is, dan is het aanwezige kwaad en het onrecht dat men elkaar wederkerig aandoet voor het aangezicht van God. Maar indien er liefde is, die geen kwaad doet en geen wrok koestert, die zulke dingen vergeeft en alles ziet als een gelegenheid om liefde in praktijk te brengen, dan rust het oog van God op die liefde en niet op het kwaad. *Zelfs* al zijn er misdaden - zonden - dan houdt de liefde zich daarmee niet bezig; de zondaar wordt teruggebracht en hersteld door de liefde van de gemeente. De zonden worden weggedaan vanuit het oog van God, ze worden *bedekt*. Dit is een aanhaling uit Spreuken 10:12: "*Haat verwekt twisten; maar de liefde dekt alle overtredingen toe*". Wij hebben het recht om zonden te vergeven - om onze broeders de voeten te wassen (vgl. Jak. 5:15 en 1 Joh. 5:16). Wij vergeven niet alleen, maar de liefde bewaart de gemeente ook voor Gods aangezicht in overeenstemming met Zijn eigen natuur, zodat Hij haar kan zegenen.

De christenen behoren gastvrij voor elkaar te zijn, met alle vrijgevigheid. Daardoor geven ze uitdrukking aan de liefde, en de gastvrijheid kan veel ertoe bijdragen om de liefde in stand te houden; wij zijn geen vreemden meer voor elkaar.

Na de uitoefening van de *genade*, komen vervolgens de *gaven*. Alles komt van God. Naarmate ieder een gave had ontvangen, moest hij daarmee de anderen dienen, als rentmeester van de veelvoudige genade van God. God is het die geeft; de christen is een dienstknecht van Godswege en hij is als rentmeester tegenover Hem verantwoordelijk. Hij moet erkennen dat alles aan God toebehoort, en dat alles rechtstreeks van God komt. Als hij spreekt, moet hij uitspraken van God doen. Dat wil zeggen: hij moet spreken van Godswege, en niet uit zichzelf. Als iemand dient in tijdelijke dingen, laat hij dit doen met de kracht en de bekwaamheid die God verleent. Zodoende zal, of iemand nu spreekt of dient, God in alles worden verheerlijkt door Jezus Christus. En de apostel voegt eraan toe: aan Hem is de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen.

Na deze vermaningen komt Petrus op het lijden voor de naam van Christus. De gelovigen moesten de zware vervolgingen die hen op de proef stelden, niet beschouwen als iets vreemds dat hen overkwam. Integendeel, zij waren verbonden met een lijdende en verworpen Heer. Daarom hadden zij deel aan *Zijn* lijden en zij moesten zich daarin verblijden. Hij zou spoedig verschijnen, en dit lijden ter wille van Hem zou hun tot grote vreugde strekken bij de openbaring van Zijn heerlijkheid. Zij moesten zich dus verblijden als zij deelden in Zijn lijden, opdat zij zich ook juichend zouden verblijden als Zijn heerlijkheid zou worden geopenbaard.

Als zij gesmaad werden om de naam van Christus, was dat gelukkig voor hen. De Geest van God rustte op hen. De naam van Christus bezorgde hun die smaad. Hij was in de heerlijkheid bij God; en de Geest, die uit de heerlijkheid en van God kwam, vervulde hen met blijdschap als zij die smaad verdroegen. *Christus* was het die gesmaad werd, de Christus die verheerlijkt was. Hij werd gesmaad door de vijanden van het evangelie, terwijl de christenen de vreugde ten deel viel Hem te verheerlijken. In dit gedeelte lijdt de gelovige voor Christus *Zelf*, zoals wij al opmerkten. Daarom spreekt de apostel over de heerlijkheid en de vreugde bij de verschijning van Christus. Hierover spreekt hij niet in hoofdstuk 2:20 en 3:17 (vgl. Matt. 5:10 met de verzen 11 en 13). Een christen behoort dan ook nooit te lijden als *boosdoener*. Maar als hij als *christen* lijdt, moet hij zich niet schamen, maar God daarom verheerlijken.

De apostel keert nu terug tot de regering van God; want dit lijden van de gelovigen had ook nog een andere kant. Voor de gelovige die leed, betekende het *heerlijkheid*. Hij had deel aan het lijden van Christus, maar de Geest van heerlijkheid en van God rustte op hem, en dit zou allemaal in juichende blijdschap veranderen wanneer de heerlijkheid geopenbaard zou worden. Maar God had er geen behagen in Zijn volk te laten lijden. Terwijl Hij die geen zonde gekend heeft voor Zichzelf *niet* hoefde te lijden, heeft Gods volk het dikwijls nodig ter wille van henzelf door lijden te worden geoefend. Voor dit doel gebruikt God de goddelozen, de vijanden van de naam van Christus. Dit

wordt ons, los van elke bedeling, verklaard in het boek Job.

Maar welke vorm de wegen van God ook hebben, altijd oefent Hij Zijn oordelen uit in overeenstemming met de orde die Hij heeft vastgesteld. Dit deed Hij met Israël, dit doet Hij ook met ons. De Gemeente heeft een hemels deel; en als zij zich aan de aarde hecht, laat God toe dat de vijand het haar moeilijk maakt. Misschien is de gelovige die lijdt, vol geloof en toegewijde liefde tot de Heer; maar in de vervolging voelt zijn hart dat de wereld zijn rustplaats niet is, dat hij zijn deel ergens anders moet vinden, dat zijn kracht elders ligt. Wij zijn niet van deze wereld, die ons vervolgt. Als de trouwe knecht van God door vervolging uit de wereld wordt weggenomen, versterkt dit het geloof doordat God in dit alles werkt. Maar de gelovigen uit het midden van wie hij wordt weggenomen, lijden en gevoelen dat de hand van God hierin is. Zijn wegen nemen de vorm aan van oordeel, altijd in volmaakte liefde, maar in tucht.

God beoordeelt alles in overeenstemming met Zijn eigen natuur. Hij verlangt dat alles in overeenstemming is daarmee. Geen enkel oprecht en eerbaar *mens* zou graag altijd goddeloze mensen in zijn omgeving en bij zich willen zien. *God* wil dit zeker niet. En in dat wat het dichtst bij Hem is, moet Hij bovenal verlangen dat alles overeenkomstig Zijn natuur en Zijn heiligheid is - in overeenstemming met alles wat Hij is. Ik wil alles om me heen zo schoon hebben, dat het geen schande voor me is; maar in mijn eigen huis moet het zo schoon zijn als ik persoonlijk wens. Daarom moet het oordeel *beginnen bij het huis van God*. De apostel maakt een toespeling op Ezechiël 9:6. Het is een ernstig beginsel. Geen genade, geen voorrecht, verandert iets aan de natuur van God. En alles moet in overeenstemming worden gebracht met Zijn natuur, of ten slotte, uit Zijn tegenwoordigheid worden gebannen. De genade kan en zal ons gelijkvormig maken aan de goddelijke natuur, zodat er een beginsel is van volstrekte gelijkvormigheid aan God.

Maar wat deze gelijkvormigheid betreft in de praktijk van ons denken en doen, moet het hart en het geweten geoefend worden, opdat het inzicht van het hart, ons verlangen, alles wat we willen, is afgestemd op de openbaring van God en voortdurend op Hem is gericht. Als deze gelijkvormigheid nu zozeer ontbreekt dat het getuigenis van God erdoor geschaad wordt, dan zal God oordelen door middel van de tuchtiging die Hij zendt. Want God oordeelt Zijn volk, en Hij zal het kwaad overal oordelen. Het oordeel *begint* bij het huis van God. De rechtvaardige wordt ternauwernood behouden (4:17-18).

Het is duidelijk, dat het hier niet gaat om de verlossing of om de rechtvaardiging, evenmin over het meedelen van nieuw leven. Degenen aan wie de apostel schreef, waren in het bezit van al deze zegeningen. Voor onze apostel betekent de "behoudenis" niet alleen maar het genot dat we nu hebben van de redding van de ziel, maar de volkomen verlossing van de gelovigen, die plaats zal hebben bij de komst van Christus in heerlijkheid. Wanneer hij zegt: "En als de

rechtvaardige met *moete* behouden wordt", dan doet hij op alle verzoeken, alle beproevingen en alle gevaren die de christen ondervindt om het einde van zijn loopbaan te bereiken. Al de kracht van God, door goddelijke wijsheid bestuurd, is nodig om het geloof van de christen te leiden en te ondersteunen en hem zodoende veilig door de woestijn te voeren, waar de boze al zijn list en vindingrijkheid aanwendt om hem te doen omkomen.

Door de kracht van God zal het tot een goed einde worden gebracht; maar vanuit menselijk standpunt bezien, zijn de moeilijkheden vrijwel onoverkomelijk. Als nu de rechtvaardige – volgens de wegen van God, die Zijn oordeel moet handhaven overeenkomstig de beginselen van goed en kwaad in Zijn regering, die Zichzelf in geen enkel opzicht zal verloochenen als Hij met de vijand van onze zielen te doen heeft – als nu de rechtvaardige ternauwernood behouden wordt, wat moet er dan van goddelozen en zondaren worden? Zich met ongelovigen te verbinden, zou voor de gelovigen niet de weg zijn om aan deze moeilijkheden te ontkomen. Als iemand als christen leed, was er maar één ding te doen: zich toe te vertrouwen aan Hem, die waakt over het oordeel dat Hij uitoefent. Want, daar het Zijn hand was, leed men overeenkomstig Zijn wil. Dit heeft Christus gedaan.

Let erop dat het hier niet alleen gaat over de regering van God, maar dat we ook de uitdrukking vinden: "de trouwe *Schepper*". De Geest van God beweegt Zich hier in deze sfeer. Het is de betrekking van God tot deze wereld, en de ziel kent Hem als Degene die de wereld heeft geschapen en die het werk van Zijn handen niet laat varen. God wordt hier gekend in Zijn betrekking tot de eerste schepping. Het vertrouwen op Hem berust op Christus; maar God wordt gekend in Zijn wegen met deze wereld, en met ons op onze pelgrimsreis hier beneden, waar Hij regeert en waar Hij de christenen oordeelt, zoals Hij alle anderen zal oordelen.

Hoofdstuk 5

De apostel keert nu terug tot de bijzonderheden van het christelijk leven. Hij vermaant de oudsten, want zelf is hij ook een oudste; het schijnt dat deze titel bij de Joden veeleer kenmerkend was voor ouderen dan dat hij een ambt aanduidde (vgl. 5:5). Hij vermaant hen de kudde van God te weiden. De apostel noemt zich hier een getuige van het lijden van Christus, en ook de deelgenoot van de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. De roeping van de twaalven was om getuigen te zijn van het leven van Christus (Joh. 15), zoals het het werk van de Heilige Geest was van Zijn hemelse heerlijkheid te getuigen. Petrus noemt hier de twee hoofdpunten van de geschiedenis van de Heer. In de tijd tussen deze twee hoofdpunten is er niets, behalve de *hoop* en de *pelgrimsreis* naar het doel. Hij had het lijden van Christus gezien; hij zou delen in Zijn heerlijkheid, wanneer die *geopenbaard zou worden*. De apostel spreekt van een Heer die in relatie treedt met de

Joden, en nu alleen door het geloof wordt gekend. Toen Hij hier op aarde leefde, bevond Hij Zich te midden van de Joden, hoewel Hij daar leed en verworpen werd. Wanneer Hij zal verschijnen, zal Hij opnieuw in betrekking staan tot de aarde en tot dit volk.

Paulus spreekt op een andere manier, terwijl hij tevens deze waarheden bevestigt. Hij kende de Heer slechts na Zijn verhoging; hij was geen ooggetuige geweest van Zijn lijden, maar hij zocht de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden (Fil. 3:10). Het hart van Paulus was verbonden met de Heer terwijl Hij in de hemel is, verenigd met Hem daarboven. En al verlangt hij naar de verschijning van de Heer om alle dingen te herstellen – waarover de profeten hebben gesproken, hij verblijdt zich erover dat hij Hem met vreugde tegemoet zal gaan bij Zijn komst, en dat hij met Hem terug zal komen wanneer Hij vanuit de hemel geopenbaard zal worden.

De oudsten moesten de kudde van God bereidwillig weiden, en niet gedwongen of om schandelijke winzucht, evenmin als heersers over hun erfgoederen, maar als voorbeelden voor de kudde. Ter wille van Christus, de overste Herder, moesten ze in rijke mate hun liefhebbende zorg aan de kudde wijden, met het oog op het welzijn van de zielen. Bovendien was het de kudde *van God* die ze moesten weiden. Wat een ernstige en toch ook heerlijke gedachte! Het is volslagen onmogelijk dat iemand plaats geeft aan de gedachte dat het *zijn* kudde is, als hij eenmaal goed heeft begrepen dat het de kudde van *God* is en dat *God* ons vergunt die te weiden!

We moeten erop letten dat het hart van de apostel op de plaats is, waar de Heer het had gebracht. "Weid Mijn schapen", was de uitdrukking van de volmaakte genade van de Heer ten opzichte van Petrus, toen Hij hem tot de vernederende maar heilzame erkenning bracht, dat het oog van *God* nodig was om te zien dat Zijn zwakke discipel Hem liefhad. Op het ogenblik dat Hij Petrus overtuigde van diens volslagen nietigheid, vertrouwde Hij hem toe wat Hemzelf het liefste was.

Zo zien wij hier dat het de zorg was van de apostel, het verlangen van zijn hart, dat de oudsten onder hen de kudde zouden leiden en weiden. Evenals elders gaat hij hier niet verder dan de verschijning van de Heer en de openbaring van Zijn heerlijkheid. Op die dag zullen de wegen van de regering van God – waarvan de Joden het aardse middelpunt vormen – volkomen openbaar worden. Dan zal hij die trouw is geweest en het hart van de overste Herder heeft verblijd, de kroon der heerlijkheid ontvangen.

De jongeren moesten onderdanig zijn aan hen die ouder waren, en allen moesten tegenover elkaar met nederigheid omgord zijn. Allen moesten tegenover elkaar met ootmoed bekleed zijn; want God weerstaat de hoogmoedigen en geeft genade aan de nederigen. Dit zijn altijd de beginselen van Zijn regering. Daarom moesten zij zich vernederen onder Zijn krachtige hand; op Zijn tijd zou Hij hen verhogen. Zo zouden zij zich aan God toevertrouwen. Hij wist wat nodig was. Hij

die hen liefhad, zou hen te rechter tijd verhogen. Hij zorgde voor hen; zij moesten op Hem vertrouwen en al hun zorgen aan Hem overgeven.

Anderzijds moesten zij nuchter en waakzaam zijn, omdat de tegenstander hen zocht te verslinden. Wat de listen van de duivel ook mogen zijn en hoe hij de christenen ook hinderlagen legt – hier wordt hij door de apostel voorgesteld als een brullende leeuw, die tot openlijke vervolging aanzet. Zij moesten hem weerstaan, standvastig in het geloof. Overal trof men hetzelfde lijden aan. Niettemin is de God van alle genade het vertrouwen van de christen. Hij heeft ons geroepen om deel te hebben aan Zijn eeuwige heerlijkheid.

De apostel wenst hun toe dat de God van alle genade hen, nadat zij een korte tijd hebben geleden, zal volmaken. Hij zal hen bevestigen en versterken; Hij zal

hun harten opbouwen op de grondslag van een onwankelbare zekerheid. Hem, voegt hij eraan toe, zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen.

We zien dat de christenen, aan wie Petrus schreef, te lijden hadden en dat de apostel dit lijden verklaarde volgens de beginselen van de regering van God. Hij let hierbij vooral op de verhoudingen van de christenen tot God; zij zijn immers Zijn huis. Dit lijden kan zijn ter wille van de gerechtigheid, of om de naam van de Heer. Het was maar voor een tijd. De hoop van de christen was ergens anders; de volharding en het geduld van de christen waren welbehaaglijk voor God. Het was hun eer te lijden voor de naam van Christus. Behalve dit oordeelde God Zijn eigen huis, en waakte Hij over de Zijnen.

Oude Sporen 2009

ⁱ Ik voeg er hier aan toe "op aarde", omdat er in hoofdstuk 2 sprake is van de gemeente als gebouwd door de Heer Jezus Zelf, maar nog niet voltooid; de levende stenen komen daar tot Christus.

ⁱⁱ De leer van de vereniging van de heiligen met Jezus in de lucht, wanneer zij Hem tegemoet gaan, vormt geen deel van het onderwijs dat Petrus geeft. Evenmin de leer van de gemeente op aarde, waarmee dit verband houdt. Hij spreekt van het openbaar worden van de heiligen in heerlijkheid, omdat hij zich bezighoudt met de wegen van God ten opzichte van de aarde, al doet hij dit in verbinding met het christendom.

ⁱⁱⁱ In dit gedeelte (en in dit gedeelte alleen) spreekt Petrus over de leer van de gemeente, en wel in het karakter van een gebouw, niet van een lichaam of een bruid; dat wat Christus bouwde, niet wat met Hem werd verenigd (zo stelt Paulus ons de gemeente voor in Ef. 2:20-21). Vanuit dit oogpunt bezien gaat de bouw op aarde wel steeds door, maar het is het werk van Christus, en een werk dat steeds doorgaat; van menselijke werktuigen is geen sprake. Ik zal bouwen, zegt Christus; het gebouw groeit op, zegt Paulus in Ef. 2:21; en hier zegt Petrus dat de levende stenen komen. Dit mogen we niet verwarren met het gebouw waaraan mensen kunnen bouwen met hout, hooi of stro, alsof dit hetzelfde gebouw is. Het uiterlijke gebouw dat God goed had opgericht, werd aan de verantwoordelijkheid van de mens overgelaten, en zoals altijd, spoedig bedorven. Afzonderlijke personen worden door de genade opgebouwd en dit hele gebouw groeit op tot een heilige tempel. Dit alles heeft betrekking op Matteüs 16. De verantwoordelijkheid van menselijke dienst in dit opzicht vinden we in 1 Korintiërs 3, en daar wordt de gemeente uit een ander oogpunt bezien. Het lichaam is iets heel anders; de leer daarvan vinden we in Efeziërs 1-4; in 1 Korintiërs 12, en andere gedeeltes.

^{iv} Ik veronderstel dat Petrus zinspeelt op het laatste vers van Psalm 119. De apostel plaatst de christen geworden Joden steeds op de grondslag van het gezegende overblijfsel; alleen is de behoudenis dan de behoudenis van de ziel.

^v Hebreëen 4:15. Het is niet zoals in de Statenvertaling "doch zonder zonde", hoe waar dit ook is, maar "met uitzondering van de zonde". Wij worden verzocht als we door onze eigen begeerte meegesleept en verlost worden. Christus ondervond al onze moeilijkheden, al onze verzoeken op de weg, maar er was niets in Hem dat Hem op een verkeerde weg had kunnen leiden - verre van dat! In Hem was niets dat aan de verzoeking beantwoordde.

^{vi} Petrus staat stil bij de gevolgen; Paulus dringt zoals altijd door tot de wortel, Romeinen 6.